

РЕШЕНИЕ

№ 2148

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-28 СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивайло Димитров

при участието на секретаря Надежда Св. Масова
в присъствието на прокурора Я. М. К.
като разглежда докладваното от Ивайло Димитров Гражданско дело № 20231100110229 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ за осъждането на ответника Прокуратурата на Република България да заплати на ищеца Е. И. К. сумата от 200 000 лв., представляваща обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди от повдигнато му обвинение в извършване на престъпление, за което лицето е било оправдано с присъда, постановена по НОХД № 2069/2019 г. по описа на Специализирания наказателен съд, 21-ви състав, ведно със законната лихва върху нея, считано от 27.05.2022 г.

Ищецът твърди, че на 23.10.2018 г. е образувано досъдебно производство № 162/2018 г. по описа на СО при СП, пр. пр. № 1707/2018 г., по описа на Специализираната прокуратура срещу виновното лице за престъпление по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, като на 11.12.2018 г. Е. К. е привлечен като обвиняем по горесцитираното досъдебно производство, в който момент е взета, на основание чл. 61 от НПК, и мярка за неотклонение „Подписка“.

На 18.03.2019 г. ищецът отново е привлечен като обвиняем по горесцитираното досъдебно производство, като прокуратурата прецизира правната квалификация на престъплението - по чл. 282, ал. 2, пр. 1 и 2, вр. ал. 1 от НК, а мярката за неотклонение остава същата. На 31.05.2019 г. материалите по разследването са предявени на Е. К., а на 14.06.2019 г. срещу него е внесен обвинителен акт в съда за това, че в периода от 27.06.2018 до 05.12.2018 г. в качеството си на длъжностно лице (по смисъла на чл. 93, ал. 1, т. 1, б. Б от НК), което заема отговорно служебно положение - зам.-кмет на Столична община в Направление „Транспорт и транспортни комуникации“, е нарушил служебните си задължения по чл. 116, ал. 1, т. 5, т. 1 и т. 3 от ЗОИ и е извършил престъпление по чл. 282, ал. 2, пр. 1 и пр. 2, вр. ал. 1 от НК.

По образуваното НОХД № 2069/2019 г. по описа на Специализирания наказателен съд, 21-ви състав, на 27.04.2021 г. е постановена присъда, като подсъдимият Е. К. е признат за невиновен и е оправдан по така повдигнатото обвинение.

Присъдата е била протестирана от Прокуратурата, като с решение № 4 от 18.03.2022 г., постановено по ВНОХД №329/2021 г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд, 2-ри въззивен състав, присъдата е потвърдена, а след нов протест от страна настоящия ответник, въззивното решение е потвърдено и от касационната инстанция с решение от 27.05.2022 г., което е и окончателно.

Сочи, че в продължилото 3 години, 5 месеца и 16 дни наказателно производство ищецът е търпял силни негативни емоционални страдания, изразяващи се в стрес, страх, чувство на безпомощност, страдал е от безсъние, липса на апетит, изпитвал е постоянни болки в областта на корема и главата, преживял е голямо психическо напрежение, довело до потиснатост, тревоги, безпокойство, нервозност, чувствал се е изоставен и сочен от всички за престъпник.

Вследствие на повдигнатото обвинение от страна на прокуратурата са се появили и множество статии, публикации в медиите, репортажи, излъчвани по време на новинарските емисии по всички телевизии, което допълнително е дискредитирало личността на ищеца в обществото и е засилило чувство му на притеснение, страх, срам и униженост, че същият е сочен за престъпник и е свързан с хора и действия, ощетяващи бюджета на общината и на гражданите.

След узнаването от близки, приятели и колеги, че срещу него е повдигнато обвинение от прокуратурата за извършено престъпление от общ характер, същите са се отчуждили, дистанцирали са се и почти са прекратили всякакви контакти с него. При опит за общуване на Е. К. със семейството си и роднините същият е изпитвал срам и безпокойство от това как най-близките му хора възприемат факта, че той е обвинен от прокуратурата за извършване на престъпления, за което се предвижда наказание лишаване от свобода до 8 години. През визирания период на проведената репресия от страна на прокуратурата Е. К. е бил избухлив, сприхав, лесно се е изнервял, започнал е да изпитва необяснимо чувство на яд, гняв, паника, тревога и страх. Чувствал се е психически потиснат и унизен, огорчен, че приятелите му са го изоставили, вследствие на което социалните му контакти са сведени до минимум, дори и с най-близките му.

Твърди, че до привличането му в качеството на обвиняем по горепосоченото наказателно производство е бил в добро здравословно състояние, без каквито и да било болки и оплаквания, а в началото на 2019 г. състояето му рязко се променя и поради проявяването на различни симптоми, част от които са описани по-горе, и след многократни консултации с лекари, по-конкретно психиатри, на ищеца е изписано лекарството Атаракс от 25 мг. с рецепта от 07.01.2019 г.

Сочи, че на 22.03.2021 г. постъпва за преглед в болница „Токуда“ поради влошаване на здравословното му общо състояние, пристъп на световъртеж, придружен с гадене и невъзможност да поддържа равновесие. След снемане на анамнеза и след прегледа Е. К. е насочен за преглед от невролог, който се осъществява на 24.03.2021 г., и при който лекарят

назначава редица изследвания.

Ответникът Прокуратура на Република България в писмения отговор по реда на чл. 131 ГПК оспорва исковата претенция като неоснователна и изключително завишена.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбите на чл. 235 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Към датата на приключване на устните състезания между страните не съществува спор относно проявлението в обективната действителност на описаните в исковата молба факти, касаещи повдигнато на ищеца обвинение, взетата мярка за процесуална принуда и продължителността на наказателното производство, завършило с оправдателна присъда още на първа инстанция. Тези обстоятелства се установяват и от съдържанието на приложените към исковата молба доказателства.

Установява се от постановление от 11.12.2018 г. на следовател в Следствен отдел при Специализирана прокуратура по ДП № 162/2018 г., че Е. И. К. е бил привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 282, ал. 2, пр. 2, вр. ал. 1 от НК, като му е взета мярка за неотклонение „Подписка“. На 11.12.2018 г. с постановление на прокурор при Специализирана прокуратура му е наложена принудителна процесуална мярка „Забрана да напуска пределите на Република България“.

С постановление от 18.03.2019 г. на следователи в Следствен отдел при Специализирана прокуратура, отново е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 282, ал. 2, пр. 1 и 2, вр. ал. 1 от НК, а мярката за неотклонение остава същата. Установени са общо причинени на Столична община и на общинския бюджет имуществени вредни последици в размер на 919 863,55 лв.

На 31.05.2019 г. материалите по Досъдебно производство № 162/2018 г. са предявени на Е. К. от следователите в СО при СП, гр. София.

С Писмо на Специализираната прокуратура с вх. № 7738/14.06.2019 г. е внесен Обвинителен акт по Досъдебно производство № 162/2018г., по описа на СО-СП, в Специализирания наказателен съд срещу ищеца в настоящото производство.

Първоинстанционното наказателно дело е приключило с оправдателна присъда, постановена на 27.04.2021 г. по НОХД № 2069/2019 г. на Специализиран наказателен съд, с която настоящият ищец е признат за невиновен в извършване на престъплението, за което му е било повдигнато обвинение. След постановяване на присъдата, съдът отменя мярката му за неотклонение „Подписка“ (л. 285 от делото).

Във връзка с подадена молба от защитника на обвиняемия Е. К., с Определение от 22.06.2021 г. на Специализирания наказателен съд е отменена мярката му за процесуална принуда „Забраната за напускане пределите на Република България“ поради приключване на наказателното производство с оправдателен съдебен акт.

Присъдата е била протестирана на 27.04.2021 г. от прокурор при Специализирана прокуратура и след постановяване на мотивите към нея е изготвено и Допълнение към Протест с вх. № 266910 от 06.08.2021 г. С решение № 4/18.03.2022 г. по ВНОХД № 20211010600329 по описа за 2021 г. на Апелативен специализиран наказателен съд е

потвърдена първоинстанционната оправдателна присъда.

По депозиран нов касационен протест от страна на Прокуратурата въззивното решение е потвърдено с решение № 86/27.05.2022 г., постановено по к.н.д. № 358/2022 г. на ВКС, II НО, и като необжалваемо е влязло в сила на 27.05.2022 г.

Като доказателства по делото са приети рецепта от психиатър от 07.01.2019 г., с която е изписано на ищеца медикамента „Атаракс“ от 25 мг. (л. 224 от делото).

От амбулаторен лист за извършени прегледи на 22.03.2021 г. в болница „Токуда“ е видно, че поради влошаване на здравословното му е насочен за преглед от невролог. Приложени са и резултати от изследвания от 22.03.2021 г. От прегледа при невролог е издаден амбулаторен лист от 24.03.2021 г., с който лекарят назначава редица изследвания.

За установяване търпените от ищеца неимуществени вреди са разпитани двама свидетели:

Свидетелят З.С.З., негов приятел и бивш колега в Столична община, с когото се познават от около 8 години, описва ищеца като амбициозен и отдаден на работата си. Според него е свършил огромна работа за краткия период, през който е бил заместник кмет и се е опитал да направи малко по-добър този град. Изтъква, че всички колеги са се отнасяли с уважение и респект към него и неговата дейност и се възхищавали на неговия ентусиазъм, тъй като е започнал изключително мащабна строителна програма. Твърди, че нямал видима промяна в здравословното си състояние, но ищецът му е споделял, че е силно притеснен от случващото се. Първоначално много трудно си намерил работа, като на свидетеля му е известно, че в последната около една година работи в строителна компания. Сочил, че наказателното дело е придобило широка публичност и било отразявано от медиите. След приключване на делото не бил възстановен на работа, което отново силно разочаровало ищеца, тъй като имал уговорка, че това ще се случи след като бъде оправдан.

За привличането на ищеца като обвиняем свидетелят сочи, че чисто репутационно му е навредило много. След повдигане на обвинението веднага е бил отстранен от работа. Вследствие на голямото медийно отразяване на случая колегите му си променили отношението и започнали да го коментират. Ищецът е споделял, че не се е чувствал добре, бил подтиснат и притеснен. Приятелите му също започнали да странят от него, не му е било комфортно да излиза по заведения, защото бил разпознаваем. Чувствал се напрегнат и тревожен. Било му е изключително трудно да си намери работа. Счита, че ищецът коренно се е променил и няма да може да превъзмогне създалата се ситуация и в бъдеще.

Свидетелката А.И.Н., сестра на ищеца, сочи, че след повдигнатото обвинение брат ѝ бил третиран като мошеник, престъпник и крадец от всички медии. Обяснява, че е бил притеснен как това ще се отрази и на възрастните му родители. Ищецът е понесъл тези обвинения изключително тежко, не е могъл да спи, не е могъл да се храни нормално, започнал е да има световъртежи и сърцебиене. Непрекъснато се е чудил какво ще се случи с него и с живота му. Започнал е да пие хапчета изписани му от психиатър. Сочил, че преди обвинението бил млад, здрав и спортуващ човек и не употребявал такива медикаменти. Свидетелката споделя ситуация, в която изпитала голям страх за брат си. Обяснява, че краката му треперили, виело му се е свят, повръщало му се и я е помолил да отиде и да го

вземе. Наложило се е да потърсят помощ в две болници.

Свидетелката разказва, че много приятели на ищеца са се отдръпнали от него, а приятелката му просто си е тръгнала от дома им, което допълнително го е съсипало емоционално.

Свидетелката и родителите му вярвали, че той ще се успокои и дори физически отново ще може да води живота, който е водил преди това и че ще бъде същия човек, но това не се случило. Сочил, че абсолютно никъде не е било отразено, че той е бил оправдан, че е невинен и не е извършил това, за което са го обвинявали.

Обяснява, че шест месеца се е бил затворил вкъщи и не е искал да излиза, а около 6-7 месеца е стоял без работа. Изтъква, че към настоящия момент е просто служител в строителна фирма, не оглавява проекти и не взема решения. Нападките срещу него продължавали и днес.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда от незаконно обвинение в извършването на престъпление, ако лицето бъде оправдано, като отговорността на правозащитните органи е обективна. За уважаването на предявения иск е необходимо кумулативно наличието на следните предпоставки: повдигане на обвинение на ищеца за извършване на престъпление; оправдаване на лицето с влязла сила присъда; наличието на вреди (имуществени и/или неимуществени) и причинно-следствена връзка между незаконното действие на правозащитните органи и настъпилите вреди, които следва да се докажат от ищеца. Размерът на обезщетението за неимуществени вреди от неправомерно увреждане е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл. 52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява, който не е абстрактен, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обстоятелства са видът, характерът, интензитетът и продължителността на увреждането на ищеца, тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления и дали ищецът е оправдан по всички обвинения или по част от тях, продължителността на наказателното производство; видът на взетата мярка за неотклонение; съдебното му минало, разгласяването и публичността на обвинението, по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца, конкретните негови преживявания, както и цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – здравословно състояние, семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр. Обезщетение се присъжда при доказана причинна връзка между незаконното обвинение за извършено престъпление и претърпените вреди, като се определя глобално. В случай че от повдигнатото обвинение са причинени болки и страдания над обичайните или специфични увреждания с оглед конкретни обстоятелства, те трябва изрично да бъдат посочени в исковата молба, за да могат да станат част от предмета на иска, като тежестта за доказване на вредите и причинната връзка е върху ищцовата страна (така и решение №92/03.05.2022 по дело №3119/2021 г. на IV ГО на ВКС).

За случаите, при които незаконното обвинение е за умишлено престъпление в област,

която е професионалната реализация на обвиняемия/подсъдимия, следва да се прецени как се е отразило то върху възможностите му за професионални изяви и развитие в служебен план, авторитета и името на професионалист. Това заключение се основава на разбирането, че при определени професии, измежду които и тази на ищеца, очакванията и изискванията на обществото към тях за почтеност и спазване на законите са изключително завишени. Незаконното обвинение на лица, упражняващи подобни професии в извършване на престъпление, има по-силно негативно отражение върху неимуществената им сфера, а в още по-голяма степен за случаите, когато обвинението е за извършване на умишлено престъпление от сферата на тяхната професионална реализация (така в решение № 344 по гр.д. № 2378/2014 г., IV г.о. и решение № 86 от 29.05.2019 г., по гр. д. №2586/2018 г. IV ГО на ВКС).

По настоящото дело се доказват всички елементи от фактическия състав, обуславящ отговорността на ответника за неимуществени вреди. Установено е по делото, че ищецът е бил обвинен в извършването на престъпление по чл. 282, ал. 2, пр. 1 и 2, вр. ал. 1 от НК, за което е оправдан на първа инстанция, потвърдена от въззивната и касационната инстанция. Това обстоятелство само по себе си е достатъчно да обоснове основателност на претенцията за претърпени неимуществени вреди, доколкото е житейски логично наказателното преследване да породи негативни психически преживявания в емоционалната сфера на ищеца, което се потвърждава и от приложените медицински документи и показанията на изслушаните по делото свидетели. Отделно от това, следва да се съобрази тежестта на процесното обвинение, което е за тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 НК престъпление.

Повишаване обема и интензитета на търпените негативни чувства, изразяващи се в стрес, напрежение, чувство на несигурност, които съдът намира, че житейски са от естество да доведат ищеца и до известно ограничаване контактите му с околните, са обусловени и от обстоятелството, че лицето е обвинено в престъпление по служба и то в качеството му на длъжностно лице, което заема отговорно служебно положение – заместник кмет на Столична община, в направление „Транспорт и транспортни комуникации“. Установено е, че повдигнатото обвинение е повлияло трайно върху психичното състояние на лицето, извън вече коментирания в по-висока степен емоционален дискомфорт, той е търсил консултация с психиатър и е приемал медикамента „Атаракс“.

В тази насока от значение по делото е, и чистото съдебно минало на лицето, за каквото не се спори. Доказва се от приложените многобройни публикации в интернет издания, включително и на сайта на Прокуратурата от Република България (л. 191 - л. 223), че делото е било с широк медиен отзвук, като са посочвани имената на ищеца и са публикувани снимки с образа му, което също е фактор, завишаващ негативните емоционални страдания, които той е изживял във връзка с незаконно повдигнатото му обвинение. От друга страна, търпените в тази връзка морални вреди, без да се подценява тяхното значение, не са последица единствено от действията на прокуратурата във връзка с предоставяна информация за хода на образуваното наказателно производство. Извод за това е обстоятелството, че Е. К. е бил публична личност, заемайки длъжността заместник - кмет. Публичните личности (политици, органи на централната и местна изпълнителна власт,

държавни и общински служители на ръководни позиции, общественици и др.), за разлика от частните лица, са изложени на много по-голям интерес от страна на обществото и медиите, именно във връзка със заемана от тях длъжност или позиция в обществения живот, респективно ищецът поначало се налага да понася известни негативи от популярността му в обществото (в този смисъл решение № 159 от 09.10.2019 г. по гр. д. № 89/2019 г., III Г.О. на ВКС).

Предвид тези обстоятелства съдът кредитира показанията на двамата свидетели, че ищецът е станал по-затворен, притеснен и некомуникативен след момента на привличането му като обвиняем, тъй като това състоя.е се явяват логична последица, която може да настъпи при всеки, обвинен в престъпление. Емоционалният стрес, който ищецът е изживял като лице, което до момента не е било подсъдимо, е от естество да доведе до висока степен на психическо напрежение и притеснение, особено до момента на постановяване на оправдателна присъда от първата инстанция, и продължаващи, макар и с намален интензитет, в производствата пред въззивния и касационен съд, предвид съществуващата несигурност присъдата да бъде отменена. От друга страна, съдът приема, че наказателното производство не е било с прекомерна продължителност и е приключило в един напълно разумен срок от около 3 години и половина. Необходимо е да се отчита обаче, че не се установява наказателното производство да е повлияло необратимо негативно и постоянно върху здравословното състоя.е на Е. К., като съдът отчита, че подобно събитие в живота на всеки един човек с чисто съдебно минало оставя негативен спомен, източник на неприятни емоции, които е възможно и понастоящем да са с все още по-висок интензитет, който с времето ще намалява.

Следва да се отчете, че от 11.12.2018 г. на Е. К. му е наложена най-леката мярка за неотклонение „Подписка“, която е отменена на 27.04.2021 г., както и принудителната процесуална мярка „Забрана за напускане на страната“, която е отменена на 22.06.2021 г. Не се установява обаче сами по себе си тези ограничения да са довели до някакви конкретни емоционални страдания и за настъпили негативни преживявания.

Съдът взема предвид и, че повдигнатото обвинение е прекъснало кариерата на ищеца в Столична община. Освен че е бил освободен от заеманата от него длъжност, не е могъл в период от около 6-7 месеца по показания на сестрата на ищеца, да си намери работа. В съвкупност с възрастта на обвиняемия (29 г.) към момента на привличането му като обвиняем и медийното отразяване на случая, съдът приема, че обвинението е довело до напускане на работа и го е принудило да започне друга такава. От друга страна, след приключване на наказателното дело с оправдателна присъда работата на ищеца в частна фирма, на позиция, която не би го удовлетворявала в сравнение с позицията заместник - кмет, както и невъзстановяването му на предходна длъжност в Столична община, не могат да се изведат в пряка причинно – следствена връзка с незаконно повдигнатото му обвинение, тъй като наемането при определен работодател е свързано и с редица други съществени фактори, като пазар на труда, лични и професионални качества на кандидата. Необходимо е да се посочи, че длъжността, на която е работил като заместник - кмет е мандатна и свързана с политическата конюнктура, в зависимост кой кандидат е спечелил

кметските избори, и не би могло да се приеме, че у ищеца съществува оправдано очакване в дългосрочен план да изгражда кариера именно на такава длъжност (в този смисъл и решение № 50072 от 23.06.2023 г. по гр. д. № 2418/2022 г., III г.о. на ВКС). Няма и правна пречка понастоящем ищецът да кандидатства за друга длъжност в администрацията на Столична община, поради което съдът не приема, че обвинението само по себе си е възпрепятствало кариерното развитие на ищеца в дългосрочен аспект.

Всички така разгледани обективни обстоятелства, при отчитане възрастта на ищеца и социално-икономическите условия на живот в страна, мотивират съда да приеме, че общественият критерий за справедливост по чл. 52 ЗЗД ще бъде удовлетворен с присъждане на обезщетение в размер на 35 000 лв. Тази сума съответства на доказаните действително претърпени нематериални вреди, като следва да се отчита и обстоятелството, че осъждането на държавата в лицето на процесуалния □ субституент – Прокуратурата на Република България за заплащане на обезщетение само по себе си също има ефект на репарация за ищеца и в този смисъл размерът на определеното обезщетение не следва да бъде източник на обогатяване.

Предвид задължителните указания, съдържащи се в т. 4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, отговорността на държавата за вреди от действия на правозащитни органи възниква от момента, в който те се признават окончателно за незаконни - в хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. първо от ЗОДОВ това е моментът на влизане в сила на оправдателната присъда и оттогава държавният орган изпада в забава, дължейки лихва върху обезщетението. С оглед влязлата в сила на 27.05.2022 г. оправдателна присъда, искането за присъждане на законна лихва върху определеното обезщетение, считано от същата дата, съдът намира за основателно.

При този изход на спора ищецът има право на разноски, като на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ следва да му бъде присъдена държавна такса от 10 лв.. Основателно е възражението на ответника за прекомерност на размера на заплатеното адвокатско възнаграждение от 15 190 лв., като е без значение дали същият е съобразен с Наредба № 1/2004 г., тъй като след постановяването на решение от 25.01.2024 г., по дело С-438/22 на Съда на Европейския съюз, НМРАВ не обвързва съда. При отсъствието на обективен критерий, който да служи за определяне на размера на адвокатското възнаграждение, съдът намира, че като такъв следва да се използва статистически установената средна месечна работна заплата за гр. София през времетраене на делото, която за 2023 г. е 2999 лв., като се отчитат положените от адвокат време и усилия по делото, отличаващо се с ниска степен на фактическа и правна сложност (при наличие на влязла в сила оправдателна присъда спорен е само въпросът за понесените неимуществени вреди), приключването му в едно съдебно заседание и разпит на двама свидетели. Предвид това съдът приема, че дължимото се адвокатско възнаграждение е в размер на 3000 лв. с ДДС, до който размер следва да се уважи претенцията.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2, по иск с правно чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, да заплати на Е. И. К. с ЕГН *****, със съдебен адрес гр. София, ул. „*****“ сумата от **35 000 лв.**, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди от обвинение в извършване на престъпление, за което лицето е било оправдано с влязла в сила присъда от 27.04.2021 г. по НОХД № 2069/2019 г., по описа на Специализиран наказателен съд, влязла в сила 27.05.2022 г., **ведно със законната лихва** върху нея, считано от 27.05.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 35 000 лв. до 200 000 лв.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България с адрес гр. София, бул. „Витоша“ № 2, да заплати на Е. И. К. с ЕГН *****, съдебни разноси в размер на **10 лв.** за държавна такса и **3000 лв. с ДДС** за заплатен адвокатски хонорар.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____